

Εφηβες Θρμόνες

Οι ασθενικές ακτίνες του ήλιου έπεφταν πάνω στην αμφίβολης καθαριότητας τζαμαρία και, παγιδευμένες από το υλικό που ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν νίκησαν κατά κράτος, ζέσταιναν αργά και νωχελικά τη σχολική αίθουσα. Μυρωδιά από

πρωινά χνώτα και άπλυτα κορμιά νεανικά πλανιόταν στον αέρα και βάραινε την φτωχή σε οξυγόνο ατμόσφαιρα. Το επίμονο μουρμουρητό της φωνής του καθηγητή νανούριζε τα αυτιά των αποκαυωμένων εφήβων και ανακαλούσε τα αμαρτωλά βραδινά τους όνειρα.

Στην κορύφωση μιας κορώνας δασκαλικού ναρκισσισμού χτύπησε επιτέλους το λυτρωτικό κουδούνι και ξέσπασε χαβαλές του διαλείμματος, νόμιμος πια και γι' αυτό ξεκοιλιασμένος. Το μαθητικό μπουλούκι ξεχύθηκε στις σκάλες βιαστικό, γνωρίζοντας εξ αγχιστείας ότι ο Χρόνος, μόνιμα έφηβος αυτός, βιάζεται, όταν οι στιγμές του είναι πολύτιμες, δηλαδή ευτυχισμένες.

Μόνο δυο ανάμεσά τους βάδισαν με περιπούδαστο και αργό βήμα, ωσάν μανδάρινοι που το βάρος της σοβαρής αποστολής τους περιορίζει τη λυγεράδα του καλοζωισμένου τους κορμιού. Ψιθύριζαν μάλιστα συνωμοτικά και έριχναν συνοφρυωμένες ματιές στους συμμαθητές τους, σαν να επεξεργάζονταν σχέδια δολερά και κακόβουλα. Φτάνοντας στο ισόγειο, αντί να ακολουθήσουν τους υπόλοιπους προς την αυλή του Γυμνασίου, περιφρονώντας μπάλες προκλητικές και συζητήσεις για έρωτες στεφανωμένους με χρυσό κότινο έφηβης κομπορημοσύνης, έστριψαν απρόσμενα, με μια κάποια ενοχή στο βλέμμα, προς τα άδυστα των αδύτων: το μίζερο γραφείο των καθηγητών. Μπαίνοντας, η μυρωδιά από φρεσκοψημένους τούρκιους και άρτια χτυπημένους νεωτερικούς φραπέδες τους χτύπησε στη μύτη. Αναστέναξαν, επιθυμώντας κι έναν για πάρτι τους και το Μέλλον, με τη μορφή καουμπόη στο πανί του κινηματογράφου Ατλάντα (σουβλάκι υποχρεωτικά στο διάλειμμα), τους πέρασε το λάσο τους σφικτά στο λαιμό, γελώντας σαρδόνια και σχολιάζοντας χαιρέκακα και πονηρά: «Σε παρόμοια μέρη θα περάσετε, ηλίθιοι, τη ζωή σας. Η επιθυμία που νιώθετε τώρα είναι η παγάνια σας, αφού ό,τι επιθυμούμε το παίρνουμε τελικά».

Απέφυγαν έντεχνα τις αυστηρές ματιές μερικών καθηγη-

τών που ένιωσαν να καταπατιέται το άβατό τους και στρογγυλοκάθισαν σ' ένα γραφείο στη γωνία, βγάζοντας με προσποιητή εμβρίθεια χαρτιά και πένες από το πρώτο συρτάρι. Σε λίγο οι ενήλικες τους ξέχασαν, τόσο που κάποια γελάκια επισκέφτηκαν τα τεντωμένα αυτιά τους. Το κουδούνι ξαναχτύπησε και ο χώρος άδειασε με μιας. Οι δύο τους χαλάρωσαν και άρχισαν το αλισβερίσι:

«Αυτό το βάζουμε;»

«Μαλακία δεν είναι;»

«Κι εγώ έτσι νομίζω. Χέσ' τον, δεν έχει ανοίξει βιβλίο και μου το παίζει ποιητής!»

Η μέγιστη των πράξεων τους, μετά από ανάπαυλα μιας μέρας, είχε και πάλι αρχίσει. Η λογοκρισία κυλούσε στο αίμα τους και φούντωνε μετατρέπόμενη στο εργαλείο του γραφιά, μια τεράστια γόμα. Μόνο που στην εφηβική διαστροφή της, η πράξη αυτή δεν αφορούσε τα δικά τους κείμενα, αλλά τα δόλια των συμμαθητών τους, που αφιονισμένοι από την πιθανότητα μελλοντικής δόξας, έστειλαν μετά την πρόσκληση του ευπατριδίου καθηγητή τους, δεκάδες ποιήματα, σχόλια και αφηγήσεις. Ανάμεσά τους και κάποια πρόσωπα από την terra incognita, την αντίπερα όχθη, τα θηλυκά της πρωινής βάρδιας, που προσπαθούσαν μάταια με τις άκομφες ποδιές τους (σουρωμένες στη μέση με τη ζώνη μετά το σχόλασμα γιατί η κάλυψη θέλει την αποκάλυψη) να σκεπάσουν τα λαχταριστά κορμιά τους, πάντα τόσο κοντά και τόσο απόμακρα σαν και τα νυχτερινά τους όνειρα, τα αποκαυωμένα.

Το έργο τους διέκοψε ο νεαρός φιλόσοφος που είχε μετακομίσει καθυστερημένα στην Αθήνα.

«Πώς πάει το έργο; Έχουμε κανένα καλό σχόλιο;»

Κούντησαν και οι δύο αρνητικά το κεφάλι τους και ο καθηγητής χαμογέλασε.

«Δηλαδή, εσείς δεν γράψατε τίποτα για το περιοδικό;»

Έφαγαν κανονικά τη φόλα. Είχανε γράψει αλλά ακόμα δεν το καταθέσαν. Τους ζήτησε τα δικά τους. Τα έδωσαν πρόθυμα, αφού τα είχαν πάντα στην τσέπη. Στρώθηκε με τη σειρά του σε μια γωνία και άρχισε την ανάγνωση. Αυτός ήταν σίγουρα αγροτόπαιδο, αλλά και οι δύο θυμόταν καλά το χέρι του εκείνη την πρώτη μέρα στο σχολείο, που τους κράτησε να μην την κοπανήσουν: «Προσοχή, πάμε στην Τάξη, κάτω είναι η αστυνομία και παίρνει απουσίες». Τον σεβάστηκαν.

Ο Πούλος φάνηκε την άλλη ώρα. Έλεγξε με τη σειρά του την ύλη και τους έδωσε τον τίτλο του περιοδικού: «Πρωτόλειο, εκ του πληθυντικού Τα Πρωτόλεια= τα πρώτα λάφυρα εν πολέμω, και κυρίως, οι πρώτοι καρποί. Από κάτω θα γραφεί: Περιοδικόν των μαθητών του Γυμνασίου αρρ. Μοσχάτων». Έτος 1^ο - Αριθ. Φύλλου 1 - 29 Μαρτίου 1974. Κατανοτόν». Ήταν. «Θα υπάρξει και ένα σχόλιο που θα φέρει επικεφαλίδα, *Ο Τίτλος μας*, να το χωρέσετε στην πρώτη σελίδα κι από κάτω θα βάλετε αυτό το κείμενο με επικεφαλίδα, *Η*

γλώσσα μας. Αν δεν χωρέσει θα μεταφέρετε το υπόλοιπο στις τελευταίες σελίδες και θα προσθέσετε παραπομπή: *συνέχεια εις την σελίδα...* Κατανοητό;» Ήταν.

Όταν έφυγε χτύπησε το κουδούνι της τελευταίας διδακτικής ώρας. Πάλι και σήμερα την έβγαλαν λούφα στο γραφείο, όμως είχαν δουλέψει καλά και το περιοδικό θα τέλειωνε ίσως την επόμενη βδομάδα. Βυθίστηκαν στην ανάγνωση του κειμένου. «Έτσι, στο πρόβλημα μας σχετικά με τη γλώσσα του περιοδικού, προτιμήσαμε τη λύση της ελευθερίας...». Κοιτάχτηκαν με νόημα. Μιλούσε με κώδικες ο καθηγητής, παρόλο

που τότε δεν ήξεραν τι θα πει κώδικες. «...προκειμένου τα ταλέντα να παρουσιάσουν την δημιουργία τους χωρίς δέσμευση». Αυτοί ήταν τα ταλέντα; Αυτοί και οι συμμαθητές τους; «Αλλά πάνω απ' όλα θελήσαμε να δώσουμε σε σας, ό,τι πιο ζεστό υπάρχει στον εαυτό μας». Κοκκίνισαν, ίσως γιατί μέχρι τότε πίστευαν πως ό,τι πιο ζεστό διαθέτουν, ήταν το χαμένο τους εφηβικό σπέρμα, που ακράτητο και οδηγούμενο από τις έφηβες ορμόνες τους διασπαθιζόταν άπωνα σε κρυφές και σκοτεινές γωνίες, πίσω από τις πικροδάφνες, στους άγονους κάμπους του σκοτεινού προαστίου τους. Κάποιος χτύπησε το τζάμι.

«Μωρή, Κικίτσα τι σκατά θες;»

«Λέει ο Χρήστος το δικό του το Βάλατε;»

«Το Βάλαμε ρε, ξεκουμπίσου τώρα και άσε μας να δουλέψουμε... Άντε, σπάσε τι κοιτάς;»

Έσπασε, αλλά με το πάσο του, σιγά μη τους φοβόταν. Ο ένας τεντώθηκε και χασμουρήθηκε. Πιανόταν εύκολα, δεν ήταν φτιαγμένος για τέτοια, να κάθεται σε γραφεία και καρέκλες. Έμοιαζε περισσότερο με μαρμαρά ή φορτοεκφορτωτή κι όχι με μαθητή γυμνασίου. Ο έταιρος Καπαδόκης έφτιαξε το φουλάρι του, κομψός αυτός και ξανομοάλλης.

Κι οι δυο αμέριμνοι, δηλαδή ανίκανοι να φανταστούν το Μέλλον. Αλλά το μέλλον ερχόταν, καβαλικεύοντας την ιστορία, όπως έχει συνήθειο πάντα να κάνει...

Νίκος Σαλτερής

Β' τρόπος

Πώς μεταδίδονται τα χριστούγεννα

Έτος 3132. Σκοτάδι παντού. Αέρας, μαύρα σύννεφα και χιόνι. Το ανθρώπινο γένος δεν έχει συνέλθει ακόμη απ' την καταστροφή του έτους 3098. Πόσα χρόνια θα χρειαστούν άραγε ακόμη; Κανείς δεν ξέρει. Η σύγκρουση με τον αστεροειδή BA4 ήταν σφοδρότατη. Ό,τι έγινε, έγινε τόσο γρήγορα που δεν υπήρχαν περιθώρια αντίδρασης από κανέναν. Όσοι πρόλαβαν, κώθηκαν στα υπόγεια λαγυμία που είχαν αρχίσει να κατασκευάζουν μετά το 2560, την εποχή των μεγάλων αναταραχών. Εκείνη την εποχή που οι μπκανές είχαν πάρει το πάνω χέρι κι άρχισαν να επιβάλουν την παρουσία τους δυναμικά, εξαφανίζοντας και συνθλιβοντας όποιο ζωντανό πλάσμα με καρδιά στα σπλάχνα του έβρισκαν μπροστά τους.

Στις υπόγειες σπηλιές η υποτυπώδης ανθρώπινη ύπαρξη που εξακολουθούσε να υπάρχει, προσπαθούσε να επιβιώσει με κάθε δυνατό τρόπο. Τα τελευταία χρόνια, ευτυχώς βρήκαν τον τρόπο να καλλιεργήσουν ορισμένα είδη λαχανικών, αφού τα υπόγεια ρεύματα εξακολουθούσαν να ρέουν το θαυματουργό νερό τους και οι λάμπες αερίου να δίνουν το φως τους.

Πλησίαζε το έτος 3133 και όπως ήταν φυσικό, κανείς δεν είχε δώσει σ' αυτό ιδιαίτερη σημασία. Τι νόημα πια είχαν οι αλλαγές των χρόνων; Τι νόημα είχε οπδδήποτε άλλο, εκτός απ' το να περάσει κι άλλη μια μέρα;

Ο αέρας, εξακολουθούσε να φυσάει λυσσαλέα. Το σκοτάδι παχύ. Μέρα ή νύχτα; Έχει σημασία; Σύρματα κουνιούνται στην επιφάνεια πέρα-δώθε, μπρος πίσω, αριστερά-δεξιά. Ο άνεμος παίζει τη μουσική του. Αν κάποιος στίσει αυτί κι ακούσει καλύτερα θα μοιάζει με το «Τρίγωνα κάλαντα...» Αλλά δεν υπάρχει κανείς ν' ακούσει. Κι η μετάδοση φεύγει χαμένη στο σύμπαν...

Αίνα Κοντοπούλου

Συγγραφέας (angelinaK@mailbox.gr)